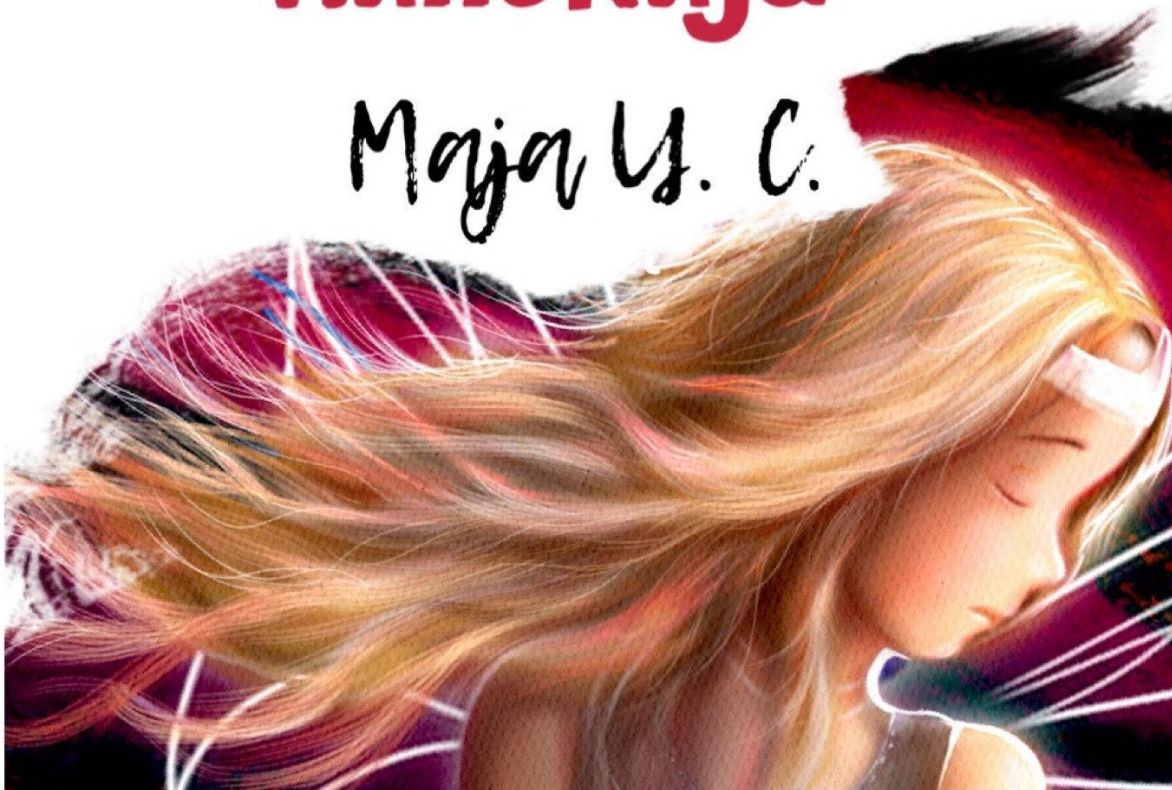

**Девејчица
која је упознала
Пинџкија**

Маја Ч. С.

LUKA BOOKS

ДЕВОЈЧИЦА КОЈА ЈЕ УПОЗНАЛА ПИНОКИЈА

Маја Ц. С.

Издавач

Luka Books

e-mail: office@lukabooks.com

За издавача

Маја Цветковић Сотиров

Уредник

Срђан Сотиров

Илустратор

Владимир Манчић

Лектура

Мср Милица Миленковић

Copyright © Luka Books 2021

ISBN

У црвенокровастом граду постоји веома стара књижара на чијим полицама је изложена књига дрвених корица. Свако ко уђе, најпре погледа у њу. О, а како и не би када се испод наслова смешио исклесани¹ лик дечака! Баш јутрос, књигу је купила једна фина госпођа, уверена да ће своју унуку коначно одвојити од компјутера и игрица.

Госпођина унука, некада марљива девојчица, запоставила је своје школске обавезе, отуђила се од најбољих пријатеља и недељама прати екран телефона покрећући јунаке видео-игрица увежбаним прстима.

– Тооо! Нооови ниво! – зачуо се узбуђени глас из дечје собе.

Знајући да критиком неће постићи ништа, госпођа бака је одлучила да не прекида унуку и њено „одушевљење“, већ је достојанствено ушетала у собу, ставила књигу о Пинокију на радни сто и пожурила на доњи спрат да поздрави остале чланове породице.

– Ако нам ова посебна књига не помогне... – прошапутала је госпођа, па одмахнула руком, терајући лоше мисли – Не, не... Вероваћу књижару, књига о Пинокију ће нам донети промену, вратиће моју унуку породици и пријатељима.

Као што је књижар и објаснио било је потребно стрпљење: девојчица није одустала од изазова игрица и телефона тек тако. Наставила је по старом – књигу није ни приметила. Поново је играла нову игрицу, прешла је први ниво, па други, па трећи, а са десетим нивоом увелико је завладала ноћ. Забринуте укућани су отишли на спавање, иако сна није било. Ко још може мирно склопити очи када зна да је његово дете кренуло чудним путем? Нема мира док се не пронађе лек невероватној видео-залуђености.

---

¹ Иако је корица књиге од дрвета, лик дечака није изрезбарен, већ исклесан. За то постоји посебан разлог који ћемо заједно открити до краја приче.

***

Неколико минута пре поноћи, телефон се искључио у рукама `гејмерке`². Батерија није могла да издржи. Схвативши да је одавно пао мрак, покушала је да пронађе пуњач телефона. Укочена од некретања, једва је пришла радном столу, смишљајући оправдање за ненаписани домаћи задатак и ненаучене лекције које су је чекале као важна школска обавеза.

– Хм, а можда и не морам да одем у школу – помислила је – Можда бих могла да кажем да ме боли стомак или глава.

И тек што се у мислима одлучила за сутрашњи изговор, под руком је (уместо пуњача) осетила дрвене корице књиге коју је донела госпођа бака.

– О, па ово није само од дрвета, нешто је и од камена! – изненадила се – Шта ли је на корици? – пожурила је ка прекидачу да укључи светло.

– Неее! – писнуо је непознати глас.

Девојчица се уплашила.

– Зашто ниси прочитала књигу? Зашто ниси прочитала *Пинокија*?

– П-п-прочитала сам... – замуцкивала је и притисла прекидач.

Међутим, уместо лампе је засветлела књига, откривајући да је на дрвеној корици утиснут плочасти камен са исклесаним ликом дечака дугог носа. Али ту није био крај – један зрачак светлости се истргао и појурио ка девојчици, па се расуо преко њеног носа.

– Зашто ниси прочитала *Пинокија* за сутрашњи час? – поново је питао.

Девојчица је истог момента схватила коме припада пискутави глас – Пинокију, исклесаном лику дечака са корице.

– Прочитала сам! – заобишла је прави одговор.

– *Лажуц, лажуц!* – викнуо је, а девојчин нос је почео да расте.

– Ооо, шта си то урадио? – бунила се.

– Зашто ниси прочитала *Пинокија*? – питао је трећи пут.

---

² *Скин* је реч енглеског порекла, користи се у свету видео-игара.

– ----Зато што желим да завршим игрицу! Покушавам да добијем нови `скин`³ и пређем последњи ниво! – изнервирано је открила прави разлог.

Са изговореном истином корица се подигла и уз Пинокијеву помоћ увукла љубитељку видео-игрица у нови свет.

***

Збуњена и изгубљена кренула је између редова великих црних слова. Ходала је до првог узвичника о који је било окачено сликарско платно. Када је пришла довољно близу, изненадила се, јер је видела да се исклесани лик са корице преобразио у дрвеног дечака Пинокија који маше сликарском четкицом. Чим ју је угледао, насмешио се и насликао право огледало у које је свако могао да се огледа.

– Шта је ово? Имам дрвени нос – скоро да је заплакала када је видела свој одраз.

– Твој нови `скин` – објаснио је дечак.

– Врати ми мој ноос!

– Вратићу ти нос, али ћеш ипак добити нови `скин`, јер без њега не можеш даље кроз књигу. Сигуран сам да ће ти се допасти – звучао је загонетно.

Девојчица није успела да каже шта жели, можда би се и побунила, међутим, није имала прилику. Замахнувши чаробном четкицом, дечак је насликао свет из непознате видео-игрице. Ухватио је гошћу за руку и увео је у платно.

– Добро дошла у игрицу стварног живота – смејуљио се.

– Нисам тражила ову игрицу!

– Али је ова игрица тражила тебе...

– Зашто мене? – питала је.

– Зато што она сама бира своје играче, посебна је.

– Посебна је, јер бира играче? Ха! – подсмевала се.

– Ако је успешно одиграш, схватићеш о чему говорим.

---

³ Гејмер је реч енглеског порекла. Буквални превод ове речи био: *играч* – онај који игра игрицу. Међу љубитељима видео-игара користи се изворни облик ове речи .

– *Одуваћу је!* Како се игра?

– Тако што изујеш патике и обујеш ово – скакутао је и помоћу једног потеза четкице претворио себе у старе подеране ципеле.

Девојчица их је послушно обула, не слутећи да туђим ципелама преузима и туђи животни пут. Пинокијева судбина је постала нови `скин` јунакиње за предстојећу игрицу.

– И да ли су удобне? – питао је дечак-ципела.

– Не, нису! Стежу ме. Не свиђају ми се – негодовала је.

– Такве и треба да буду. И не заборави, не смеш да слажеш ни један једини пут током игре.

– Зашто?

Дечак је прећутао.

***

Чим је обула ципеле, пустила је корак као по нечијој наредби. Ходала је дуго, све док није наишла на чудно узвишење уз које су два дрвена лутка гурала огромну мермерну лопту. Када би је изгурали до врха, тај врх би се претворио у подножје новог узвишења, па би гурали изнова.

– Иди – огласио се Пинокио из ципела – ово је твој први изазов у игрици.

Девојчица га је послушала.

– Добар дан и срећан рад вам желим! – поздравила је раднике.

– О, добар дан! – отпоздравили су – Лепо што си наишла, помоћ би нам добродошла.

– Како да вам помогнем?

– Да преузмеш наш посао на сат времена како бисмо се одморили.

Власница чудних ципела је без размишљања заузела ново радно место, али гурање мермерне лопте није био ни најмање занимљив посао, нити лак. Изгурати једанпут тешку лопту до врха, можда и није проблем – учинити то два, три, четири пута је већ неиздржив напор за све без воље и снаге.

Након трећег узвишења, девојчицу су болеле руке, ноге, глава: није имала воље и снаге да понавља једно те исто. Зато је и одлучила да дозове бар једног лутка. Није успела, јер су обојица спавали. Осећала је да неће издржати.

– Ма, оставићу лопту! Кома је она потребна? Уосталом, нико неће ни приметити да сам отишла. Кад се пробуде, нека наставе са радом – пустила је мермерни терет.

Како је крочила на стазу, тако се зачуо и глас из ципела. Пинокио је проговорио:

– Зашто ниси испунила обећање? Зашто си отишла?

– О, свашта! Кома је потребан посао који нема краја? Стално једно те исто: гураш камен горе-доле.

– Када се нешто обећа – мора и да се испуни!

– Гурала сам лопту уз неколико узвишења.

– Зашто ниси пробудила бар једног лутка? Знаш ли где ће мермерна лопта отићи?

– Исто им је да ли су на стотом или десетом узвишењу! – бранила се.

– Не, на педесетом узвишењу би предали смену новим радницима и отишли кући својим породицама.

– О – поцрвенела је, било је срам да призна истину – Покушала сам да их пробудим, мислим да су ме чули... Сигурно раде!

– *Лажуц, лажуц!* Рекли смо да нема лагања... – викнуле су љутито ципеле – И један и други лутак неће видети своје породице још годину дана због твоје немарности!

Девојчица је погнула главу. Тек сада је постала свесна да мермерна лопта може направити штету. Пожелела је да се врати, па онако стварно, из срца покуша да пробуди и једног и другог лутка, или да потрчи за лоптом, заустави је. Зашто ли их није гласније дозивала? Да ли је могуће да им је одузела радост сусрета са породицом?

Ципеле су је повеле даље. Овог пута јој није било досадно, време је проводила у кајању: „Ух, да сам знала...“.

***

Издржала је сате гладовања и хиљаде корака у неудобним ципелама пре него што је стигла до необичне пећине, препуне разноврсног послужења и свакојаким ђаконија.

– Уђи, ово је твој други изазов! – зачуо се Пинокио из ципела – Пећину чува једна скромна жена. Видећеш...

Ушла је празног стомака. Завијање глади се помешало са радосним гласом добродошлице:

– О, драго дете, дошла си у прави час. Молим те, помози ми!

– Радо ћу вам помоћи, реците – љубазно је одговорила гладна девојчица.

– Буди чувар хране наредих сат времена. И молим те, немој ништа јести.

Кад се вратим, послужићемо се заједно.

Девојчица је климнула главом, а захвална жена је пожурила.

Међутим, глад је непослушна. Мучила је власницу најнеобичнијих ципела и гласно се бунила: „Остало је још пола сата чувања пећине. Много је то времена. Поједи неколико зрна грожђа! Шта ако си обећала, нико те неће видети“. Девојчица је глумила да не чује.

Глад јој се обратила поново: „Погледај колико има воћа. Хоће ли неко избројати колико зрна недостаје? Твој стомак плаче“. А онда се једно непослушно зрно грожђа докотрљало и она више није могла да се одупре – зграбила га је и појела.

Дечак-ципела је повикао:

– Опет си погазила реч!

– Али нисам, нисам... – уплашила се.

– Ко не влада собом, не влада ни својим поступцима! – викао је Пинокијев глас из ципела – *Лажуц, лажуц!*

– Шта се дешава? – било јој је свега преко главе – Има ли ова игрица краја? – заплакала је – Хоћу кући!

***

И гле чуда, док је запомагала, чаробне ципеле су је вратиле у њену собу. Смирила се када је схватила да је у свом кревету.

– О, коначно! Ноћна мора има краја!

Устала је и пришла украсном огледалу. Кад, гле чуда, имала је шта и да види: уместо свог одраза угледала је лик Пинокија. Дечак је покушавао да јој покаже у шта ће се претворити уколико не заврши успешно игрицу. Било је то брижно упозорење.

– Заборавила си шта се дешава када не владаш собом.

– Молим? – пребледела је девојчица – Да сам прочитала књигу, не би било ових лудости. Требало је... – изгубљено је додала.

– Требало је, али ниси. И Пинокио је много тога требало да уради, али није. Слични сте!

– Мислиш: ти си Пинокио и требало је да урадиш много тога, и ми смо слични...

– Свако дете је помало Пинокио: несташно, радознано, непослушно! И сваком Пинокију недостаје искуство – филозофирао је дечаков глас.

– Јао, хоћу ли икада бити нормална након овог сусрета са тобом?

– Хоћеш, ако прескочиш нови изазов.

– Опет?

– Опет – кикотао⁴ се дечак-ципела и повео је ван.

Испред куће стајале су празне флаше за млеко које је девојчица требало да однесе на оближњу фарму. Помислила је да следи најлакши задатак: „Овога пута нећу оманути, само да ме Пинокио остави на миру и изујем ове грозне ципеле.“

– Малена, твоја бака је рекла да ћеш нам донети литар свежег млека до девет сати. Чекам цело јутро! – обратила јој се непозната госпођа.

И само што није изустила: „Шта Ви радите у нашој породичној кући“, дечак-ципела јој је стегао пертле упозоравајући је да њен живот изгледа другачије у игрици.

***

Убрзо је схватила да живи на фарми са баком, а пошто је сироче, сама је преузела бригу о послу. Сваког дана одлази на различите адресе, испоручује млеко, потом иде у школу. Поподне журно прикупља празне флаше како би пре мрака написала домаће задатке. Свет чаробне игрице је деловао сурово.

Једног дана, стара госпођа је добила високу температуру. Лекова није било, јер је породици мањкало новца, па је зато девојчица пожурила са испоруком млека и наплатом. Радила је од ране зоре. Након много адреса,

---

⁴ Кикотати се – смешкати се, врпољити се, глупирати се, пренемагати се...

стигла је до улаза своје породичне куће из стварног живота. Поштанско сандуче је чекало отворено. Унутра је стајала коверта и девојчицин телефон. На екрану се оглашавао звук омиљене игрице: оне којој није могла да одоли.

– Не мораш више да јуриш. Остави млеко и уђи, чека те твој стари живот – прошапутао је унутрашњи глас девојчице – Довољно си се трудила, иди у своју собу, биће све добро. У стварном животу имаш родитеље и баку... Не мораш да се трудиш толико.

– Не, не! Морам да зарадим за лекове – изговорила је наглас.

– Али то је нестварни живот, погледај, ево и твог телефона, чека те последњи ниво игрице који си желела да савладаш.

Девојчица је застала на тренутак, оставила је флаше и узела телефон. Игрица се покренула, а детиње срце залупало, заборављајући да је у великој књигоигри живота.

Можда су зато корице необичне књиге о Пинокију биле мешавина дрвета и исклесаног камена као упозорење за све који улазе у чудесан свет. Свако ко не савлада себе, савладаће га живот, претворити у неосетљиво биће – претвориће га у дрво и камен.

Тело девојчице се мењало, осећала је хладноћу: тело јој се претварало у дрво, а срце у камен. Преображавала се у одраз из огледала, исти онај који јој је Пинокио показао док се огледала у својој соби.

Дечак се прибојавао да се његова сапутница занела и заборавила најважније правило игрице. Зато је свом снагом стегао пертле како би је подсетио на бол и уске ципеле.

– Ако ово није стварно, зашто ме жуљају ципеле? Зашто ме боле ноге? – узвикнула је – Морам да помогнем баки, она је стварно болесна! – вратила је телефон у поштанско сандуче, коверту са новцем ставила у џеп и пожурила ка фарми. „Вољене не остављамо на цедилу“, одзвањало јој је у мислима.

Истог трена неудобне ципеле су нестале са ногу, чаролија чудесне, тешко схватљиве игрице се угасила.

Девојчица се напослетку наша у својој соби. Седела је за радним столом, а пред њом се мешкољио поклон госпође баке. Све је било спремно за читање књиге необичног наслова: *Девојчица која је упознала Пинокија*.

